

Bodó Csiba Gizella

Felek

Bodó Csiba Gizella

Felek

A borító:
Székács Zoltán
„Rovásírások” c. alkotása,
2008.

A könyv a szerző magánkiadásában jelent meg
2009.

Illusztrációk:
Székács Gyöngyvér
grafikusművész munkái

Köszönöm *Moharos Teréziának*, hogy áldozatos segítségével
hozzájárult e könyv megjelenéséhez.

ISBN: 978-963-06-8803-1

Nyomda:
Szent Gellért Kiadó és Nyomda
Starkiss Kft.

2006

Jelek

Megértem- e a jeleket?
a megküldött, megélt
évezredek.
Fák évgyűrűit, gót hegyeket,
csiga-spirálját, kövült levelet,
a megdermedt lábát
a piramisokat, a csillag formáját
a pók-fonalat,
megértem-e miért keletkezett
vagy magam sem értem
a nyitott tenyeret..
Ujjaim hegyét ki jelölte meg,
titkos kóddal rajzolt sorsom
merre megy?
A láva kihűlt, a formák beleégtek
a tenger elvonult
hagyott egy térképet.
Magamat – Tehozzád
addig kutatom,
míg indigód megfesti/megfejt
ujjlenyomatom!

Az élet csak egy pillanat

Köd szitál öreg szitán
rozsdás rostélyán fennakad
néhány sűrűbb gombolyag,
Az élet csak egy pillanat.

Levelek ijedt figyelme,
lassan hullaniuk kell'ne,
még nincs itt a tél szele, de
csípős reggel bújik sövény alatt,

Az élet csak egy pillanat!

Csak annyi

Csak annyi kell, mit megeszel,
csak annyi kell, mit felveszel.
többi táplálék a Feljebbvaló,
több öltözet nem hordható.

Tiszta lelked vidd zarándoklatra,
azt tápláld, öltöztess a napra
amikor megérkezel mind elhagyva
Lehúzó fölös terhedet, – Veled leszek.

Sok még

Még annyi rímet nem ízleltem,
Annyi regény még olvasásra vár,
Annyi népdalt még nem hallottam,
s nem repestem hány koreográfián.

Olyan szita már a fejem,
átperegnek rajta kiolvadt salak darabok.
Lábam nyomai mállón elmaradnak,
ahogy lét-udvaromból kifelé haladok.

Október

Hazámért mellem nem döngettem,
„Csak” hűségesen szerettem!
Semmiért Őt el nem hagytam,
Mint Anyám kötényébe kapaszkodtam.
Úgy szerettem, mint Atyámat
Nehéz öröm volt, s könnyű bánat.
Szerettem mint táplálék adót,
Mi befogadja majd a porladót..
Természetes a büszke alázat,
Egyszerűen csak szeretem – hazámat!

Álom-zárlat

Csend van.

Fejemben éles csattanás,
mint elektromos áram kisülése;
vagy mint szarvas agancsok
jég-tiszta csendülése,
ahogy összeakasztják ködös,
októberi hajnalon,
elszántan tisztás közepére állva,
életre-halálra.

Mint vasúti váltó csattanása,
hogyan Párizsba tereljen,
netán vak-vágányra.

Fejemben volt már ily éles
csattanás máskor is – ébresztett
valamely veszélyre,
mint egy riasztó berendezése.

Csend van.

Álom-zárlatos az éjszaka settenkedése.

Test és lélek

Négy szilvafa alatt sírtam,
még csecsemő voltam.
Senki nem érthette mi fáj, mitől félek?
Piciny a test, érett a lélek.

Gesztenyefák alatt sírtam,
kis iskolás gyerek voltam.
Senki nem értette mi fáj, mitől félek?
Féltem. Kezdődik az élet..

Öreg tölgyek alatt sírtam,
szerelmes voltam.
Senki nem látta, hogy fáj; – a szerelem
oltár elé lép, más oldalán.

Egy szilvafa alatt üldögélek,
Régen nem sírok már,
békesség bennem, semmitől sem félek,
Öreg a test, fiatal a lélek.

Újra és újra

Hány lépés az életed?
négy lépés a sírhelyed!
Léted porból vétetett
lábad portól levered,
por lepi be nevedet
nem hagy nyomot,
csak a Szeretet.

Egyszer vissza fogok jönni

Egyszer vissza fogok jönni,
ablakokba könyökölni,
mikor már nem várnak,
rég elfeledtek, nem hagytam
örököt gyermekeknek,
egy négysoros maradt utánam,
benne sajog a hátam,
mert fájdalmaim felpakoltam
mindazoknak akik kérték,
akik nem látták a végét
egy körnek, mert hogy nincsen,
hála bugyog szemeimben
mellyel már csak alig látok,
s Ti sem láttok, de itt hagytam
Nektek a világot, mert Ti egy
darabját akartátok. Én meg
az egészet kaptam, az egész
világot ringattam,
Isten térdén
örök gyermek,
ajándékkal visszajöjtek!

Kiüresítve

Tajtéket miért vet
szívem partjánál
a felkorbácsolt indulat?
Nehéz verejtékben hányódva
fejemen merev lovagi sisak,
rostélyát szaggatja
álmok feltartóztathatatlan
menetelése, feszíti
neheztelés emésztésre.
Engedem útjára a sérelmeket,
elengedem minden félelmemet,
hagyom, hogy sakálok
szaggassák megsebzett testemet,
hogym szabad lélekkel szeljem
a levegő-eget. Sötét bugyrom
kiüresítve ébrednek!

Újj-lenyomat

Belém rajzoltad az ujjlenyomatot,
Az egyedi, egyszerű motívumot.
Ujjlenyomatom rajzolatja, az
égről nézett földi térkép.
Lenyomatod – bennem! Az érték.
Én milyen lenyomatot hagyok?
Csak amilyen új gondolat,
Benned megújult rajzolat vagyok.

Jogom

Nincs jogom átkozni!
Csak áldani.

Nincs jogom elvenni!
Csak átadni.

Nincs jogom eloltani!
Csak világítani.

Ha csak árnyak akarnának
irányítani,
Jogom van: állj-t kiáltani!

Az élet próbája

A szeretetlenség, az a halál!
Szeretlenség-kapunál az élet megáll!
Kézét a kilincsre teszi,
szelíden lenyomja, nem feszegeti.
A nyitottságot próbára teszi,
miből semmi nem sok neki
halkan súgva megüzeni:
szeretni, szeretni, szeretni!

Tej s vörösbör

Tej s vörösbör – vacsorára,
liliom, vörös rózsá egy pohárba,
könnyem, vérem kórházi ágyra,
lelkem, lányságom megalázva.
Mindig kettősség!
Esőből jég, nyár volt még,
most zúzmara dermed az ágra.
Józanságom kóvályog,
tej s vörösbör – vacsorára.

Indulat

A düh-határon felporzott az indulat
a harag-lovak patái alatt.
Gyeplőszárral fékeztem magam
Szét szabdalta szám, de néma maradtam.

Ideje a gyógyításnak

A világ egy fájdalmas kelés,
fel kellene már szakadnia,
minden gennyét kiszenvetve
gyógyulhasson megtisztulva.
Ne Isten késére várjunk,
Ne végezze el ezt egy aszteroida.
Magunk okoztuk önnön betegségünk
Az emberiségnek kell hát gyógyítania!

Festő mester

Bolondul boldogító halványszín mályva,
Mályva-máglya lobogása,
Rács, lovak dobogása.
Adtok, kaptok dicsőséget, bőséget,
Ha maradtok, aktok, ha akarattok
Lesz mi a mesteré, ki festené,
Kifestené szájakat, álmotok színezné,
Rubinná tenné, fenné, s míg elhelyezné
Hangák közé a hantokat, alantasabb
Vágyakat vezetne át ecsetbe, testbe,
Halvány pír vonulna arcokon,
A kiteljesedett és szétmázoltakon,
Messziről nézzétek csak e tobzódást,
Hogy átlássátok az egészt,
A közelség elemészt mindent kontúrt
E kép – mint a világ – csak messziről szép.

Vihar után

Halak úsztak el a vihar utáni szürke égen,
A boszorkány seprű nyélen – kos-fejjé változott.,
A kontúrok élesek lettek, zene szólt,
Fájt csendes, szomorú énem.

Salak-blokk

TV- csatornákból folyik a szennyes lé
patkányok cikáznak, sötét árnyak
lövöldöznek, tele vagyok, s hányok,
mint a lakodalmas kutya
e fene nagy média szabadságtól,
mi közben egyik csatornából
a másikba folyik a debilek, kukkolók,
lelki- szennye. Gyorsan lekapcsolom –
legyen éjszakai nyugodalom,
ne erről szóljon az álom, azt kívánom
s a békében magamat megtalálom.

Felnőtté válás

Arcom üregeibe
szomorúság moha
telepedett, mint
fák északi oldalán
az érett háncsra,
fekete-fehér képeket
vetített az emlékezet
lelkem vetítővásznára.
Gondolataim erdejében
hideg köd gomolygott,
fázós varjúként kuporgott
a múlt homálya;
Anyám is elhagyott –
utolsóként! Végérvényesen
felnőttem, – árvaságra!

(Átsuhant, megnyugtatót
a Teremtő – vigasztalása!)

Hiába

Eléd mentem, elkísértelek.
pitypang ernyőként
szálltál fel
nem feledtelek!
Tavaszsibongott
Kerestelek,
Nyírt fű illatában
megéreztelek.
Birs-virágában
fürdettelek,
emléked ittam,
méz-sűrű szeretet.

Születésnapomra... szóltam!

FigyeljeteK ide rám,
csendes a szóM
nem hangos!

FigyeljeteK ide rám
nem személyem
a fontos.

FigyeljeteK ide rám
korok nyomai
bevésve

az emberi létbe,
mi semmi lenne
ha nem simulna
az Egészbe.

Ítélet

Előtte álltam, Ő kezeit mosta
Az Ítélet elhangzott – szólt –
„nem Ő hozta!”
Érkezésem bal-oldalról
meg nem bocsátotta!
A port ráztam lábamról,
tüske maradt bennem
a palást reám borult
fagyott leheletben.
Márvány kövön feküdtem
némán kiterítve,
testemet mirhával
senki nem kereste.
A kő sem gördült le
könnyedén – szívemről
örök sem futottak el a
rémülettől,
hisz hibáztam ezernyi
földi utam járván
Kosnak születtem,
de nem voltam a Bárány.
Elítélt egy levéllel
– Isten így akarja –
Rajtam fájdalom palástja
A korona meg rajta.

Elmaradt ígéret

Hogy megmutasd a
legszebb naplementét,
még mindig erre vágyom,
naplementébe hajlom
magam is, hív az álom
még húzom az időt,
tartom szememmel
tűnő napkorongját,
szőlőtőre akasztott
vérszínű kalapját,
felhő csíkok mögé
bújik elpirultan,
fáj a homlok mögött,
látni ahogy zuhan,
elmúlt egy nap
bizonytalan
magányban – e nap
is hiába vártam!
Vágyam kuporog zártan,
Talán féli, ne hogy újra kérjem;
a legszebb naplementét
szemünkkel kísérem.

Már jó

Ne sírjatok,
kik nem szóltatok!
Már ne szóljatok
kik menni hagytatok.
Bocsánat kövesse utatok,
mely fölött felvert
porfelhő vagyok.

Éji eső kicsi ház

Eső kopogott a leveleken,
meghajoltak,
mint amikor angyal ujjak
megnyitnak egy ajtót.
Festett tányér koccant a falhoz
jobbról-balra himbálta a szél,
öreg palát csapkodott az eső
a kemény kis ház
büszke tetején.
Eresz oltalmában
petúnia virág
bocsátotta el áhítattal
gazdag illatát,
vegyülni eső jó szagával,
szikkadt kerítés fája
az ég nedűjét itta magába
szomjasan.
Mindent átölelt a pára,
lombok bújtak az ég
tisztaság szagába,
míg az ég alja feszülten
felszakadt
szemlélte a házat

mi egy szilfa árnyából
víz tükrebe nézett,
mint a Taj Mahal
ott Indiába – az én honom
egy tó partjára – szerelemből,
szerelemmel építtetett!
Ha nem leszek, jöjjetek el
itt áll a ház, vízhez közel,
boltíves ablakába,
pók sző mintát zsalujára
fa gerenda – verandája
fa lépcső tart a padlásra
csodáljátok – (mint Indiában)
égben mása, s égi mása
verandáján ül talán gazdája.
Szerelem volt a malterja
szerelem minden téglája
mire felépült a ház, elment,
s az eső kopogásra ma odabent
– „szabad”-ot senki nem felelt.

Avatásom

Mint vastuskóra kidobott kötél,
hogy a hajótestet a parthoz húzza,
úgy feszültem az emlékedre,
törött árboc, hasadt vitorla.

Mint megtévedt iránytű álltam
habos, szennyes hullám-csapkodásban
fanyüvő viharokat kiálltam,
De a déli oldalt csak nem találtam.

Cserregő madár a jázmin ágon
hajnalt rikolt végre a sötét szaggatáson
suhanó szárnnyal röppen a reggel
s csőrében tartja boldoggá avatáson.

Öleld át

Gyönyörködsz – e a lepkében,
míg hernyó ruháját hordja?
Aggaszt-e létre mozduló
alig lubickoló embrió sorsa?

Temetsz-e halott madarat,
Örökkön sajnálod magadat?
Támaszkodsz-e fának, hogy kéreg
ruhája átjárjon őserő-energiája.

Áldod-e 'ten magad égre-földre,
Tankkal robogsz-e gyenge fűre
lehelsz-e meleget kihűlt kézre
Suttogsz-e köszönetet égre nézve?

Terítsd kezedet zaklatott szívedre
szivárvány ívét fogadd a szemedbe
Öleld át magadat, országod, világot
hogy minden átöleljen,
könnyebb lesz – meglátod!

Tempó

Rohanás, örült tempó
csomagolás, dobozolás
posta, lakás-átadás
új kulcsok, teraszok,
sorba. Taxi...!
újabb csomagok
repülőhöz rohantok.
Megállok.
Levegőt veszek.
Kitől, hogyan,
mennyiért kapom
a levegőt, az életem.
Megállok,
mindenem remeg,
hajnalban nézem
a csillagos eget,
állnak, hunyorognak,
valamit figyelnek
s én nézem őket,
az éji-béke ragyogókat,
indulnom kell holnap,
ami már ma,
s irigylem őket,

nem az elmenőket,
a csillagokat, ahogy
fényesen állnak,
hunyorognak, talán
mosolyognak nem
tudják miért siettem,
miért remegek
egész bensőmben
veletek többi emberek,
akik mind rohantok,
csomagot feladtok,
vagy hátatokon
hordjátok értelmetlen
terhetek, mert így nem
lehet – elmélyedni,
szemlélődni, gerle
udvarlást figyelni,
a szélnek engesztelően
engedni – rohantok
három sávban, valami
eszméletlen tenni
akarással.
Ki hajt bennünket
ily nagyon – át ezen
a századon?
Megállok.

Levegőt veszek.
A levegő is velem remeg
te is állj meg,
add a kezed,
ne rohanj el,
érezzelek,
nem kell,
hogyan szólj
megértelek.
Hunyorogjunk
Mint a csillagok,
Álljunk meg,
mint a hajnali béke,
az ég szélére ült
pirkadat paplanon,
ne hagyd magad,
én sem hagyom
úzni, mint az erdei
vadat, állítsd le egy
kicsit magad,
az órát hagyd
csak menni-menni
nem kell az időre figyelni,
nem ő az úr,
én vagyok
ott állok le,

ahol akarok.
De akkor tudjak
még leállni,
mikor még nem a szív
akar kiszállni,
hanem az ész a
komputerező, megtölt a
hajnali levegő – honnan
van bennem ennyi erő,
hogy kezdem újra a napot,
megfogadom ma
nem szaladok,
nem zaklat fel idő-batár
átsétálok a hajnal hidán,
nézem a vizén a fodrokat
nem hajtom,
– ma nem hajtom, –
átadom magamat.

ÁT-menet

A felhő és én úszunk a létben
egyformán a nem egyforma
világmindenségben.
Ő is – én is, olykor formát öltünk,
szertefoszlunk, alig időztünk.

Nyáridő

A rigók érett meggytől véres mellényben
osontak át az ágak között
a hangyaboly – valami zavar folytán –
épp más boly-honba költözött.
Az égen fodros kondenz-csíkot húzott
egy „lökös”-szekér, morogva bűgva,
aztán édes csend volt, olyan könnyű,
mint egy háznélküli csiga súlya.

Embernek születnél

Milyen színnel születnél,
ferde a szemed, a bőrod sárga?
Nem mindegy? Ember vagy!
Embernek születnél
Kedves Isten faragása.

Anyád emlője kakaó illatú,
zavar apád zsidósága?
Nem mindegy? Ember vagy!
Embernek születnél
Kedves Isten faragása.

A szíved a fontos, a gondolatod,
a szád ne tépd hát hiába,
fegyvered lábhoz! Magadat lövöd
Ha nem vagy ember
Kedves Isten faragása.

Kell-e?

Kell-e még valamit keresni
ebben az otthontalanságban?
A gaz egyre csak felveri nyári házam
már nincs erőm a virágültetéshez
csak nézek szűkre húzott szemmel,
mert a fény is szúrón fáj már
nem bánnám talán azt sem,
ha szóval megaláznál
csak itt lennél a kert zajába
s nem kellene, hogy beszéljünk
csak néznénk a mohába süppedő
pázsitot, kacsolni kell a szőlőt – tudod –
egy kávét innánk a teraszon,
hallgatagon, s az idő állna
mellettünk, mint az a néhány
hetyke fűszál, a napsütésben
koccannának apró zajok
– csak itt lennél –
halkan súgnám:
a magány nem én vagyok!

Hatvan

2006. Ez az én 60-om!
Vajon hatok-e még
felkapaszkodva a 60-on,
nem hívsággal, hiú reménnyel,
de hatni emberi szóval,
homlokot simogatóval
távolból is, tengeren át is,
ég-kékbe bújva is,
mindent átadva hatni,
a 60-at hátrahagyni!
Már nem magam szeretném
megmutatni!
Gyengéden, remegőn hatni
mint gyertyaláng fellobbanni!
(ha lehet még nem ellobbanni!)

Igazság keresőben

Keressük az Igazságot
bokrokat bottal verve szét,
nem kíméljük a virágot
sziromfejük skalpja hull elénk!
Keressük az Igazságot
kazalban egy tű hegyét,
gaz között semmit nem találunk
az Igazság nem hever szerte szét.
Ha keressük az Igazságot
szívünk legyen a „kereső”
nem kell feldúlni a világot
a rengetegben is meglel Ő!

Nyári délután

Együtt rezgek a levelekkel
Elnyúlok együtt a csenddel
Egyesülök a végtelennel.

Szó-küldő

Egy szót suhogva felkutatni
mint szárnycsapást papírnak adni
a jó szót küldeni a széllel,
hinni, hol várják, oda ér el!

A jó szót sok ember várja
s milliónyi van kalitkába.
Féltjük, vagy szűkösen mérjük,
mi sem kapjuk, s nem is értjük!

Egyébként meg pazaroljuk,
áradatként szét locsogjuk,
üres frázist, semmit-mondást
mi nem áldást ad, inkább rontást.

Kevesebb legyen az érték,
Igazul szívedben mérték,
minden leírt, kimondott szavad
Világgá így küld magad!

Anya-édes

Nem fedte sosem csipke Őt,
nem láttam vállán báli belépőt,
nem sietett sohasem táncba,
tűzhely, s teknő mellett állt lába,
hiányt ne szenvedjen családja.
Valamelyik lábast mindig megtöltse
fáradtságtól hullott könnye,
este amikor lerogyott,
ajka nem mesét motyogott,
– halkán mondom, – olykor káromkodott.
A tiszta ruhát még este kitette,
korán kelve várjon ránk
a tűzhely melege,
uzsonnánkat még becsomagolta,
s utolsó pillanatig hagyta,
hogy álmaink elvonuljanak rohanva,
csak akkor szólt: kész a tea, – oh a pirítós
illata – fejedén mért nincs sapka?
Csak cipelt, csak pörölt, csak sietett
mindig kínált, mindenkit etetett –
vicceken huncutul velünk nevetett,
az élet nyűtte mint megrakott szekeret,
hatalmas boglya volt, Anyai szeretet.

Vissza nekem a természetet

Valamikor nem is oly távoli múltban ha
érkeztem a városba, vagy elhagytam,
fasorok kísérték, bokros ligetek
tavacska bújt, nádas karéjban szél fújt,
lelkem fogadta, s engedte ez a kép
szemem ragyogta vissza, e szép
lágý kíséretet fővárosunkba jövet,
vagy menet.

Aztán valami óriás, lerakta cipős dobozát
ezer számra, a mér földes méretűt,
szörnyű palánk-fal keretűt,
a tavacs kát egy lépéssel szerte csapta,
a fákat, ligetet megforgatta, föld alá taposta
s beton fedelet húzott reá,
s ez óriás dobozokhoz hangya hadak vonultak.
Minden fa helyett emeltek egy táblát,
gőlyaláb állványokon áruit kínálták
egymás nyakára hágva a sok doboz,
a sok tábla mint rácsok a börtönök
egyforma ablakára, nem kukucskálhattam
már sem jövet, sem menet,
elfedte a szép táj-képeket ez az őrllet.
Áruház-lánc – csak a láncot láttam –

s a palánkok kígyózva kísérték útjában
a beérkezőt, az elmenőt, mint öreg temetőt
a szellemek, s mint csapdába esett légy,
repedtünk mindnyájan, körgyűrűbe,
városba ki-be, körbe-körbe, már nem
gyönyörködtem sem jövet, sem menet
e változás elvette kedvemet,
szemem a szürke kígyón előre meredt.
A szél fújja el az áruházakat,
nekem adják vissza a fákat,
az út mentén, hogyha hazaérek,
ők kísérjenek nem a kísértet
hombárok, mint pusztult mamutok
tábla erdőket mind lerombolván
ledönti majd egy orkán a Mammont
dicsérő szörnyűségeket, lázító, buta
maga-kínálását, s gyönyörködhetem
újra az útszéli pipacsba, mi kidugja
vidám arcát s a gazt kacagja,
s én hódolattal köszönhetek
jövet és menet, egy lelket vidító
természet-szeletet.

Természetes

A Nap körbe járta kertemet,
a Nap körbe járta házam
nem láttam, de tetten értem
az árnyék vonulásban.

A Nap úgy indult, mint tegnap tette,
úgy mint tízezer, százezer éve,
csak kertem virágai vannak
halálra ítélve.

Csókokat csattog egy madár
Ő teheti, nem gondol minderre:
Létre – nem létre
fény és árnyék egyformán
játékos, bogár üldöző a repülése.

Lélekharang

Édesdeden milyen jókat alszom
mikor rám jön az álom,
s lehanyatlom odabent az ágyon,
ajkam sarkán lecsordul
álmom-nyála, harangszó ébreszt
tisztá fényben tiszta erővel,
halottnak szól, hosszan, búsan,
mélyen átüt erejével az égen,
felszaggatja békés kékjét,
felhő örök sorakoznak,
adják tovább zenéjét
az útra-keltnek, viszik
a Föld, – s kapják az Ég üzenetét.

Egy vagyok

Amíg itt vagyok, Egy vagyok
testemmel – szellememmel
együtt alkotok egységet,
s így adom magam az egészhez,
részként a teljességhez,
beleolvadjak, s ne mint
higany-csepp külön éljek,
mert nem ez a célja
a létezésnek.

A világnak elég

A lepke milyen cél szerint cikázik
a felhők milyen rend-szerint sorakoznak,
a fecskék röptét ki vezényli
kérdéseimre hol a válasz, -sokasodnak.
„Nepál pecsétje” mért vonzza szemem
egy harmóniába zárt agyag-sűrű képen
a zajban elhúzó csend-harangját
bár befelé merülök, miért nem értem?
A pitypang hová küldi szárnyas ernyőjét,
a gerle miért bókol udvarlásképpen?
Ki tudja titkokra a választ,
ládáját felnyitom – reméltem megértem.
A zárat feszíteni nem volt elég erőm,
a lakat csikorgott – nem kell, hogy ésszel értsem
csak gyönyörködjem szerelemmel
a világnak elég,
hogy éberen, szívvel éljem!

Ki kopogtat?

Szememen ki kopogtat,
már nem várt elkésett ujjak
keresztvíz hűse homlokomnak
reményeim a múltba fúltak.
Miért kellene védekeznem
nem büntettek s én nem büntettem
nem átkoztam, engem ért átok,
akkor sem szóltam, ma sem kiáltok.
Kendővel volt mit eltakartam
de mindig a Te békéd akartam
köröttem béke sehol sincsen
csak kagylóba zárt szemeimben.

Csillag manók

Minden állat egy csillag manó
hozzám is pottyant egy, hogy megértsem,
fürdessen, vigasztaljon feltétlen szeretetében.
Örül, viháncol, csahol az érkezésre
szomorún figyel minden elmenésre
jeleket ad, csügg, üzen, hogy értsem,
Megelégszik a kapott szegényes kevéssel.

Segíts-ÉG!

Kérdem – mit tegyek?

Segíts!

Segíts – ahol lehet.

Én tartom a kezed!

Te csak gyűjtsd össze amit kapsz,

hogy tovább tudd adni,

a világ előtt meghajolni!

Azokhoz eljuttatni kik

szükséget szenvednek,

háborútól véreznek,

ártatlanok és gyermekek!

Segíts!

Segíts – ahol lehet!

Segíts-ég! Kiáltanak a kezek!

(Milyen parányi amit tehetek!)

Szabadság

Lelkem galambja emelkedik fel bennem
pörgő szárnyakkal mint egy helikopter.
Kavarja bensőm állott levegőjét, míg
a spirál-kör egyetlen vonallá fogy el,
akkor emelkedik fel hirtelen,
elhagyja kelepce testem, s a könnyű
szárnyak már függőlegesre tártan ívelve
szállnak, rábízva magukat – a szabadság
kékségére, fehérségére, fényére!

Libanon

Libanoni cédrus sikoly-ága
Messze nyúlik a világba. Hiába!
Egyetlen bomba csapott egy házba
Felemelte, lehullott csápja
Ezer árva maradt utána!

Két kékség

Lehevertem a kikötői stégre
Egyetlen vonalon láttam vízre, égre.
A vízi-égi kékség úgy olvadt egybe,
mintha két szerelmes belefeledkezne
egymás szemében a csodára, hogy
libegünk két kékség között könnyű lepke
bibére szállva, vagy felemelkedve.
Ez volt a mese vízre-feszült stégen
ringó-hullámozó remegésben,
hattyúra néztem egy a vízen úszott
egy az égen, keservem hessentve
karom felemeltem: – támadj fel Főnix,
csapd fel lángod bennem,
ne legyen más utam, csak hogy
újra kezdjem.

Hajnal figyelő

Holdleány fél arca
ráfeküdt az égboltra
szétterített felhőhaját
égi fodrász bodrozta.
Fürtök közé csillagot szőtt,
uszályát a fény fonta
e fényesség reflektora
ezüst tükrét tartotta.
Szép vagy – szép vagy
húzta tücsök, majd
hegedűjét elrakta,
mély csend lett,
a sűrű csendet
semmi meg nem zavarta.
Tapintatos kísérőként
a csillagok mind elmentek,
csak a hajnal-csillag maradt
ki éji vándort vezethet.
Ő fogja a pirkadatot
Hold-udvarnál mutatni,
éj kapuján a szürkület
halkan fog kopogtatni.

Az utolsó éji óra
olyan égi béke volt, hol
a tücsök halk zenéje
egyetlen szólamban szólt.

Az utolsó éji órán
senki sem maradt árva,
Álomőrök vigyáztak az
álmodóknak álmára.

Az utolsó éji órán
senkinek sem lett kára
Tolvaj sem jár házról házra
bank kapuk is bezárva.

Az utolsó éji óra
úgy kellene maradjon,
hogy a Nap lába elé is
csillag szőnyeg boruljon.

Szeptember

Szeptember. Milyen ember vagy Te?
Ősz hajú, színes kabátú, mézes szájú
napszíttá vállú, csörgő lábszárú.
Tegezedben sárga szemű kukoricacső,
gyümölcsseidben érett erő.
Hajnalokon már ködpamacson
csillog az eső.
Szeptember. Szép ember!
Délben pirosposzgásan ragyog,
hol vannak még a mérges fagyok,
szemed körül már szarkalábot
szüretelő huncut ragyogások,
tarlóid már az ürge túrja,
megtöltve minden zsebed bugyra,
karjaid a földre húzza
zamatos termésed súlya.
És újra itt vagy – nyugovóra
tér bohó szalma kalapod.
Madaraid lassan útra indítod
még néhány meleg mosolyt sugárizol,
aztán az ég könnyeitől elázol
vissza húzódol csendesén pirulva,
s szerényen engeded, hogy jöjjenek

a keményebb, szürkébb emberek
a köd-köpenyű nov' – s a várakozó,
világoló, gyertyafénnyel megérkező
decemberek!

Ez a rend

Az őszi lakk-pompája
még a kertben ragyog,
még átölel, még átforrósítja
a napra terített gyapjú csergét
s a száz sziporkázó illatot.
Még kacéran ringat
egy káposzta lepkét,
de az erkélyen már rövidül útja,
erejének már nem az a súlya,
mint egy hónapja még
így délidőn, bár cirógatása
még megáll egy mázas köcsögön,
aztán eltűnik a Föld-gömbnek

alsó hajlatán, – ez ébredés – kezdet
bolygónk másik oldalán.

Tavaszi – őszi,
reggel és este,
ébredés – szunnyadás
a fényt árnyék követte.

Jár a rend! Ez a rend
a Világegyetem rendje,
meg nem áll, el nem téved
soha a végtelenbe.

Ez a Rend. A Rendek Rendje
a Teremtő egyszeregy-e!
Gondolat –körök futnak
őszi este őszi fejembe.

Csend van. Forgunk
méltóságteljesen
e Rendbe-zárt
végtelen-végtelenbe.

Október

Lila ködök,
szitálnak széjjel
októberi utcán, éjjel
nem alszom.

A gomolygás
betölti a várost
szemcséivel a nyugtalanság
ég alján feszül.

Indulatok suhanása
utcáról-utára járva
elégedetlenségek
leszúrt táblája.

A ködök nem
oszlanak a tömegben
csoportokat terel
az indulat.

Elfújtak minden
gyertyát, a békeesség
kaput letakarták
fekete lepellel.

Megértem adásra

Vártam, hogy kapjak,
s akkor majd adjak,
így nem jó!

Megérkeztem adásra
egy légballon kosárba
mennyei alattvaló!

Hol így, hol úgy

Szálldostam, verdestem
lepke voltam repültem.
Nem szálltam, verdestem
ember létbe merültem.

Virágról-virágra
édes mézet gyűjtöttem
éberén figyeltem,
s több dolgot meg értettem.

Pillangó szépségét
soha fel nem érhettem,
földi utam lépéseit
szárnyszegetten megtettem.

A pillangót egy őszi vihar
sáros földbe dagasztja,
én pedig egy szédült széllel
felszállok a magasba.

Tisztító esőben

Mustárba mártott, vagy aranyba
az őszi eső sűrű fanyarja,
ízlelődik a levegőben, mi
olyan bánatosan szürke, mint
a juhász gyapjú szűrje, ahogy
botján tartja állát,
szemmel tartva szürke nyáját,
mert az állat úgy áll a tájba'
mintha minden tagja fájna,
s nem is akarna tovább menni
neki pontosan elég ennyi,
lábánál még kövér őszi fű,
távolból egyre lopódzó sűrű
fátyolszerű égi lepel,
mi esőt terel, lemossa hátát
ez egykedvűséghez el sem juttatja
a kötelesség tudó puli vakkantását.
Ősz van. Minden beérett.
Mélyre bújtak a férgek,
ők is tudják a hideg jön,
a november nem az öröm,
az elszámolás hónapja,
hagyja, hogy jó mélyre ássak

magamban, mint esőtől puhult
talajban, s az esztendővel
számot vessek, mik voltak
a tettek, mik a gondok, vagy
ritka szépség percek, melyek oly
gyorsan peregtek. Állok az esőben,
mint öreg szőlőtő mit lisztharmat
ellen permeteztem.

Hagyom, hogy ázzam gondolat –
bárkában, hová már minden élőt
begyűjtöttem, s elindulok az árban,
összecuppan lábam után a sárban
léptem nyoma, eltűnik tavaszig.

Ősz-tiszta esőben ring
a lélek bárka
délre indulok.

Holnap lehullanak

Sűrű, sötét a reggel,
s a fák mozdulatlan
levelekkel, valami
szólításra várnak.
A csupaszodó ágak
dermedten figyelnek,
mint mikor a halál
szele megérint, s
csontunk bele remeg,
s végig pereg rajta
életünk ezer fotója.
Akkor megértjük;
oda értünk, s még
sem egészen ez a
végünk, csak a tél
előtt még egy
néma pillanat,
– a levelek holnap
lehullanak.

Egy-ségben

Nem akarok dagonyázni
Bal lábamról jobbra állni,
rendőrt verni, kiabálni
elől futni, hátul állni.
A mocsokból ki kell szállni,
nem egymásra vetni-hányni,
„Nagy nép lesz ha összefogtok,”
így meg lassan elkárhoztok.

Dobolva, hogy mi választ el,
az ütőket használja fel,
mindenki, ki ellen-drukker,
magyar megy a magyar ellen.

Megosztják és uralhatják,
ezer éve szétszakasztják,
miért van a Koronátok?
fejeteiket használjátok!

Átok mindig, magyar átok
egyszer meg kell állítsátok
Véren, vason edzett nemzet,
erőd, egységedbe rejtett.

Lenyomat

Megfestettem a szívem
egy vasárnap,
ha a zúzalék idő
elszínezné a vásznat,
drága arcod ott maradjon
az örök szeretet lenyomatának.

Visszatükröződés

A fényözön a víz tükron mint
csillám-csillagszórók – villódnak,
a víztükör ezüst körökön kereste
illő keretét arcodnak.

De a víz-fény visszfénye
csak múltját mutatta a holnapnak.
Arcod rózsáit átfényezte,
belenéztél a fény-mélybe,
felszínén táncolt a fény fénye,
a mélyben uszadék-fa árku vonásokkal
egy idegen arc megtört szépsége.

Nézed a tükrot, visszatükröződésed,
a múlt karja már nem fogható,
a jelen nem harsogó ováció
de kettős csendű invokáció.

Maradj a fény hídon,
Ha magadban még pici erőt érzel,
ne hagyd lelked elmerülni
azt akivel szembe nézel.

Spirál

Ereszkedem mint szél fúttá homok,
lazán lágyan egy álom spirálban
ébredéstől inspiráltan
forgok mint légies toll-pihe
az örvény közepe fele.
Láz-rózsák ünneplik arcomat,
a világgal bevégzem harcomat
elfogadom – s ez nem semleges –
a világ egyetemes! Egészen kell
maradnia, s ezer emberöltő fia
sem szaggathatja szét a hálót,
mi körül ölelte a bolygót,
mely bolygón bolygó vagyok,
vállukra vettek az angyalok
körbe hordtak diadallal,
hogy angyal legyek én is.
Angyal! Velük érek a középbe,
átvesz tőlük a reggel fénye.

Köd-fosztó

A köd ráborult a tájra
Gyászlepel-súllyal a fákra.
Nem oszló komor tömeg
nem mozdult semmiért senkinek.
Nem engedte bepillantani
sem a Holdat, sem a Napot
konok, csont-porlasztó mélyig hatott.
Körülvett mint a szöges drót,
mint a börtön fala,
süketen tapogatózva
mikor, s hogyan érek haza?
Fúrtam magam a csípős
hamu színben előre,
néptelen volt, mintha egy
lélek sem érkezett volna e földre.
A köd-köpeny reám borult
s szívem, szemem fedte,
– akkor világ gyúlt:
én kívül figyeltem, de az
csak belül oszlik szerte!

Fa-kör

Fában élek,
humusz vagyok,
építem aggastyán
fa arcotok
mit visszaadtok!
új lombot hajtok,
jönnek viruló
kamasz tavaszok.

Tisztító víz

Égi könnyek
egyre gyűltek
felhő párnákban
feszültek.
Lezuhogtak,
leperegtek
a Föld arcán
elcsendesültek.
Sírt az ég
és sírt a föld
az Isten meg
csak könyökölt
fejét kezébe hajtva
a világ fájdalma
rajta! S Ő hagyta
sírjanak mindenek
lenn istentelenek,
fenn a mennybéliek,
hogymajd a
könnyek özöne
az égi- földi
harcteret büntelen
tisztává tegye!

S a könny áztatta
földeken, hol
vér termett
és vér terem
vadrózsa nyílják
a vérteken,
margaréták
a fegyveren.
Könnyből eredt
patakokat
népesítik szelíd
halak, madarak
nem ragadoznak
béke fényből
falatoznak.
Így álmodtam
özönvizet
hajnal hasadt,
esőre ébredek.

Tanulni fáktól

Bezártam magamat magamba.

Termésem lábamhoz hullott,
mint tölgynek a kalapját
vesztett makkja.

Magamban álltam, mint a kígyó törzsű fák,
kicsiny kinövése ez erdei hadnak
s csak arra vágytam: – valakinek
még egyszer oxigént adjak.

2008.

Az orkán utószava

Harangjaid megkongattam,
falvaiddat mind elhagytam,
hideg földön menetelek,
nincs köszönés: Isten-Veled!

Nyájaidat eltereltem,
mi élt azt is eltemettem
gyökereid kiforgattam,
fáid lábbon nem hagyhattam.

Semmit meg nem kímélhettem
száguldoztam, kerekedtem
veletek már nem gyászoltam
Isten ostora voltam.

Ínyencségek

Eső után, a szőlőtőkék között
szimatoltad-e már a föld szagát,
ínyeden érezted-e a könnyű, száraz bor
nap érlelte, bódító zamatát?
Ültél-e már nyárfa-rönkön
mikor parázs fölött szalonna sült,
s kakukkfüves gyepen a láng-vörös
fényben oldaladnál egy vizsla üdült?

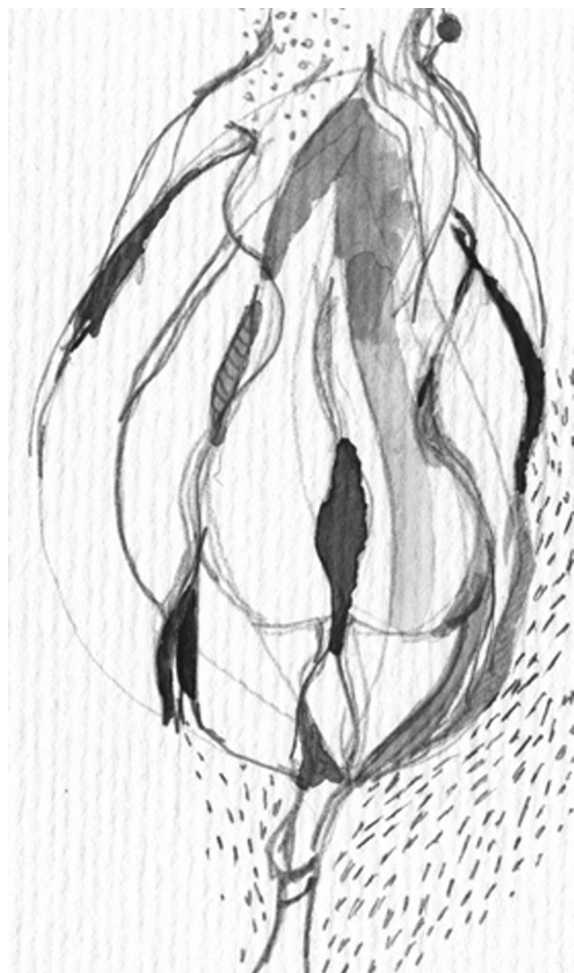
Beúsznál-e már holdfényes tóba
hol kedvesed a vízzel együtt ölelt,
hol hajnal pírja még nem pirongott, s
éji zümmögésre néma perc felelt?
Ez ínyencségek az élet desszertjei
észrevetted-e ha vele megkínált,
vagy meg sem érintett, hagytad elsöpörni,
s Te is csak rohantál tovább?

Senki

Senki nem állhat utamba,
ha van választott utam,
senki nem emelhet fel,
ha nem emelem fel magam.

Nem fűszeres életem
ha éltem sója nem vagyok
sötét marad testem-lelkem,
ha belül valami nem ragyog.

Nyaram melege hidegen hagy
ha az életet nem élvezem
ha létetek nem érzem át
senki nem lesz velem.

Amig nem késő

Engedd kelyhedbe a méhet,
bibédről vihesse a mézet
szirmod elhervad, a tél beáll
s akkor feletted sem donganak már.

Páncél gubóban lesz lovagod
megfagyott álmodás ha most hagyod,
úgy szálljon el, hogy nem tudod
a méhek csókja mily varázslatos.

Lélek tükröm

Lélek tükröm könnyem mossá
Leomló lavina sodra
Minden tegnap minden pokla,
völgy aljára letaszítva.
Lélek tükröm könny áztatja
arcod másának ikonja
kell, hogy arcom felvidítsa
tündöklésed visszaadja.
Magam folyton mért siratom,
lépjek túl a megbántakon!
Lépjek túl, mint nyűtt cipőből,
elenyészett múlt időből.
Fogjam meg a Mának kezét
kincsem szórjam mind szerteszét,
a mát a Nappal bejárhatom,
rőt arannyal kel holnapom.

Szabad madár

Gúzsba kötnek éveim
hogyan merjek ifjú lenni,
nyesett végűek szárnyaim
így nem tudok felrepülni.
Durva kötél a csuklómon
csomója szorít, hogyan öleljek,
óvatosság pecsétje ajkamon
meg sem reped, hogyan feleljek?
Bilincs béklyója lábamon
sem el, sem eléd nem futhatok
De lerázhatok minden kötődést!
S szabad madár vagyok!

Rejtve

Mi bennem szép az rejtve van,
hosszú túrán legyen csak becserkészhető
ne percek alatt döntsenek felőlem
lassan érlelje aszúját hozzám az idő.

Ha így keresed bennem az édes nedvet
s nem rohan el türelmetlen kedved
Vénusz és Bacchus – szerelmes – vidáman
Veled, s velem együtt szüretelhet.

Ki Ő?

Ujjaimban milyen erő?
Ujjaimat sor-vezető
szavaim papírra vető
– Válaszolj, Ki Ő?
Kinek lényem szófogadó,
toll-hegyére ráboruló,
szavaknak értelmet adó,
Ki Ő – e belső hangadó?
Ki Ő a belső suttogó
Ki súgja mi jó, mi nem való?
Lényem kinek szófogadó
eszem ki ellen lázadó
kivel megbékélő,
kivel harcoló?
Kitől édes a parancs-szó?
Kinek várom a válaszát,
kitől várom adja meg magát?
Ha nem teszi, miért hagyom,
Ő törje meg akaratom
szelíd tanács, nem tilalom
a suttogóra ha ráhagyom
olyan mintha gerle szállna
nem figyelek semmi másra

ősi szívhang ritmusára
kong a dob, s a dobbanása.
Minden teljes, összeállva
szívem, lelkem, eszem násza
vezet rá a papírjára
belülről csak rám figyelő,
gondolatot megszülető
belső hangtól – belső erő
– Válaszolj, Ki Ő?

Falbontó

A téglákat egyre-másra raktam
A fal így épült sebesen magamban
Elzárta előlem a sokszínű világot
Vakablakán se ki, se be nem látok.

Bontsam le a láthatatlan gátat
Nyissak világot a világosságnak
Minél mélyebb a sötétség verme
annál több üdvösség benne eltemetve.

Lelkem tornyai nyúljanak az égbe
ne legyen szívem szenesen kiégve
Hamvából kel ugyan születő madaram
De az is kell; magamba ne zárjam be magam.

Börtönöm rácsait széttépjem fogammal
lánc-szemet emészelve békéljek magammal
Tűzzem le jó mélyre a vezeklés ostorát
Eresszen gyökeret, hajtson dús koronát.

Legyek fiatal mint a jelen idő
szellemben fiatal, friss újjá születő
legyek élet-öröm, folyton megújuló
Örök fiatalként – örökkévaló!

Tavaszm bimbója

Tavaszm bimbója a nyár
lába előtt hever szárazon,
tehetetlen vagyok a kalózzal
ki lopja – eddig gyűjtött
kincsem – hát átadom
tavasz minden örömét
mit Te hoztál felém
májusi reggelek rózsáiban
tavaszt, szerelmet
terítettél elém egészen,
nem csak morzsáiban.
Tavasz volt, szabad volt
repdeső ifjúság s
nem kellett semmi más,
nem kellett semmi más!
Lehullott szirmokban
még ott illatozik
lelkem forradalma,
a születés húsvétja
s a feltámadás!

Sejtemben őrzöm

Ősi titkokat rejt minden sejtem,
csomót hurkol rá egész testem,
ne hogy valami köztes létben
hűtlen felejtsem,
A születés misztériumát!

Minden sejtem az ős planéta
szövött világ hímes tartozéka,
száz elmúlt élttem száz hagyatéka
Ma őrzött formám!

Mindig elmegyek mikor kinőttem
kopott gúnyám hagyom adott időben
csak sejtés, hogy valami marad tőlem,
S a végidőt nem én határozom!

Baromfi udvar

Ó verseim, csipogó kis csibék
ki terel bennetek, ha futtok szerteszét,
ki vigyáz rátok, ha köröznek sasok,
ki törölgeti pelyhes tollatok
ha már tyúkanyó nem vagyok?
Testvérré tettem a kis kacsát,
igaz nem tanulta meg a kot-kodát,
hiú kakas-toll csörtétől védtelek,
ha haragja-hangjától féltetek.
A mérges tarajtól ha futtatok
nem róttam fel mint hibát,
nem bélyegeztem – ha vonultak
sorban – butának a libát.
Kis nyuszik voltak barátaitok
igaz, többségük ma már halott.
Birka bégetéstől koncertet kaptatok
S a ló sem bántotta a karnagyot.
Verseim, kis csibék felnőttetek (?)
Már nem az én szárnyam a védelmetek,
ma már a késtől féltelek,
Csibéim, – Menjetek – Költsetek!

Álom-vágta

Mély volt az éjjel
Hárfán szunnyadt a dallam,
Húrok remegő rezgését,
Rózsá-újjal kísértette hajnal.
Kegyelem kengyelbe helyezte a lábam
Almás-deres nyergében álm-vágtában
Szálltam, sörénye felhő foszlányában
tajtékos volt a ló, s tajtékos a hátam.
A nap korong izzón emelkedett,
Az utat lezárta e lángoló ábra:
a szürke pej megtorpant, két lábra állva -
álm sorompót engedett le,
a „napba hajtani tilos” tábla.

Ne menekülj!

Ne menekülj,
Ha eleven fény
És csillogás feszül
Egy szempárban
Mi íriszedbe merül.
Mint fehér farkas
Olyan ritka
A szelíden rezgő,
Vagy szilaj és lobogó
Hullám-ölelés,
Mi lélektársak
Találkozásakor
Ölel körül,
Hát ne menekülj!

Tél búcsú

Harcolsz még tél-fegyver
villogó jégcsap-tőr,
vagy március-napsugár
elmetszett, megöl?
Víz leszel, földbe bújsz
ne szégyelld magad
magadat megadtad
s a tavasz mindent megad.
Nedv táplál gyökeret,
s alvó szárazakat,
rügyek csókolják
a száraz ágakat.
Hóvirág mellényű
szűz-fehér lepelt
álmodott minden mag
mi eddig telelt.
Most ébresztőt hallgat
trillázva dalolót
csúsztatja magáról
tél-kopott takarót.
A tél köhög, köszvényes, öreg
megrázza rongyait
jégujja megremeg,

lábnyomán tócsákban
fodrot vet a szél,
tavasznak nem köszön
csendesen elalél.

Idő

A júniusi vadrózsa
már dércsípte bogyó
csitriként repkedő
évszak lányok
– hol van már a tavalyi hó?
Homlokom csíkjai
Andok fennsíkján
– földről láthatatlan –
száz titkos karcolat,
Úgy szeretném, hogy
Te ne égből lásd csak
– Veled időtlen – arcomat.

Folytonosan

Te elindultál én folytatom
belesüppedni nem hagyom,
iszapba mélyedt lábbal
matériában dagonyázzam.
Szemem nyitottam, s láttam
könnyű szivárvány a házam
ível hidat, fölém hajol
színes fényzuhatagában.
Nem ringok bizonytalan
előre nem nézve, nem látva hátra,
legnehezebb középúton,
a szembesülés leroskadása.
A lélek vándorló – várakozás
keresztutadnak folytatása
míg tanulom, nem unhatom,
mindnyájan megjárjuk sorra várva,
jobb ha magunktól indulunk
– terhünket emelve – fel a Golgotára.

Ez a hajnal

Ez a hajnal volt a „hajnalod”
Véred izzadva hullatod
Te mutattad csak; – folytatod!
Csók elárult, – Te nem árulod!
Te voltál egyedül ott a bárány
végig vonszolva a Dolorozán
a szenvedés keresztbe ácsolt
fáján is átível a könnyű szivárvány.
Cirkuszra váró, te talán unod,
Múltad – jövőd – hátra hagyod
Majd bánhatod! – hogy nem volt
alázatod! – Megkapod!
S ezer életen hurcolhatod
a kiáltott kiáltás átkát
szemedben hordod a lándzsát
s ez iszonyat testbe belesüppedve
lelkébe kapaszkodsz – felemelkedve!

Húsvét

Némák a harangok,
egyedül vonszolok,
de az egész világra
gondolok.

Bezár a tömeg
s zúgnak a zajok,
süket füleknek
nem kiálthatok.

A sűrűje nem érti
aki hall az ritka
az ítélő mögöttem,
nem fordulok vissza!

– a keskeny úton járt
kapta az erejét,
hogyan felfelé elérje
a Koponyák-hegyét!

NAP-forduló

Csend-harmatos a hajnal
az éj levetett kalappal
toporog tétován – mennie kell!
A Föld zöld-ívű, lágy hajlatán
egy reneszánsz kerttel
csókolózik már a napsugár
felemelve a ragyogó koronát
mit fején visel, nem veszíti el
míg lassú tánccal körbejár
díszkertek szín-varázs tárlatán.
Forogj köröttünk drága Nap,
nem inkább hagyd, hogy
táncunkkal fonjuk sugarad,
kacagva fogadjuk fény- esőd,
keressük harsogó dús legelőd,
élvezzük akác fürtű mézedet,
mit méheid egyike csepegtetett,
bújjunk alád mint emlő alá
a kisdetek, – magunkba szívni
anyaöl meleged, – Napfény
ne égess el, csak szeress!
Végig ballagva királyi birtokon
alkonyra érsz a túloldalon

csak érezd, hogy köszöntük
itt létedet, s nézünk utánad,
eltűnik koronás bíbor fejed
s a sötétedő lila hegyek
előlünk ágyukba rejtenek,
hogy reggel ők kelthessenek.

Megújulás

Gyomrot rágó hajnali gondolatok:
anyagi nyomás, politika,
kétségbeesés, mérgező pirulák
könyörgő könnyeken, s ablakon át
virágoznak a magnólia fák!
S ha virágozni tud a magnólia,
nem vagyok e én is tavasz asszonya?
Pirongjon arcomon derű-virág
Fogadjalak el világ!
Mélyről szivárog a megújulás
mindig káoszon, mindig tavaszon át!

A költészet maga

A Költészet Napja
Te vagy József Attila!
Szellemed
magaslatokba.
Mellyel utánad jöttem,
egyetlen nap,
hogyan érhetnék
nyomdokodba?

Türelem! Az érés = idő
melyhez napfény szükséges,
öntöző eső, s kellő alázat,
lehet mindez kevés,
nem jön ihletett szó,
a mag csenevész
nem duzzasztja
belső vágy s bizalom,
hogy minden elérhető.

S vagy lehullunk
féléretten, férgesen
vagy rábukkanunk
a gyermekin-aggastyán

titokra, szellemed
kínban kihordta,
születés zsinórján
csüng halálod nyoma
vezet verseid minden sora.
Attila: Te bordáig tártad:
Magad, – ideák tévedhetnek,
de csillagok soha!

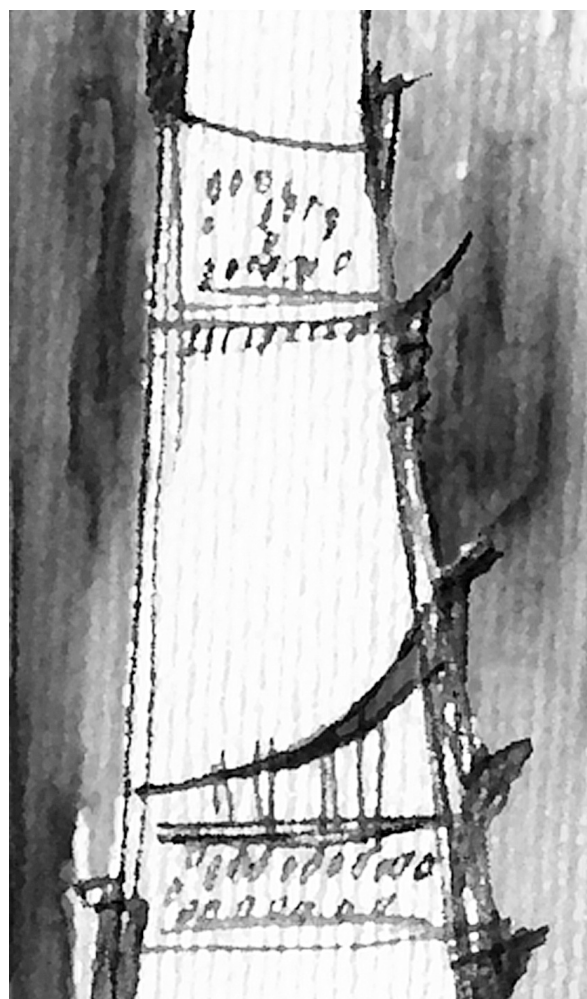
Mélységek, poklok
sínek futnak,
tilosat mutatunk
a szemafornak,
s a cél marad:
nyomában haladni
a legnagyobbaknak!

Kötődések

Az ablakban egy árva hegyi kristály
festett üveg, nedves orchidea,
tegnap értékének olcsó maradványa,
lélek-árnyék torzult mosolya.

Lehetne másnak is ez becses,
de kötődés nélkül semmit nem jelent,
A tárgyak értéke múltad hű kutyája,
a gazda ment, hát ő is vele ment.

A jelen, mint a füst úgy foszlik széjjel,
gondolatokban a múltat bújtatod,
A jövő reményeit óvón lehelgeted
A „háborús pincéből” majd egyszer felhozod.

Két mondat között

Egy mondat végére teszel pontot,
az új mondatot még nem hallod,
mert két mondat között elhal,
két mondat között – csend van.

Két szó közé húzol vesszőt,
mint medrekbe hulló esőt,
húzza a hangsúlyt a mélybe,
két szó között legyen béke.

Mondat végét jeleddel kiáltod,
véle ismét a csendet kínálsz.
Állj meg, zuhanj le minden sorba
csend után indulj kapaszkodva.

Megérteni szavak között a csendet,
gondolatot adni a végtelennek
két gondolat közt mélyre ásva,
mélységekből majd kimászva

új mondat felé lehet rátalálni
a csend-szavára!

MA-után

A fa ma virágzik,
holnap elvirágzik,
az illat ma itt van,
holnapra el illan.

A fény ma még rád néz,
holnap résén árnyék,
ma hajlok azért,
mit holnap nem találnék.

Mai ölelésnek
hordjuk gyermekét,
együtt ölelsz jövőt,
s szóródsz szerte szét.

Lehet, szabad vagy ma
rabbá válsz holnapra,
aki ma kaput nyit,
holnap lakat rajta.

A kín ma szenvedés
holnap tán enyhülés
mai fáradtság
is lehet végelgyengülés.

Savanyú a szőlő
ma még nem érik,
a szőlőt, a szőlőt,
majd csak holnap préslik.

Ma nézd amit látsz,
ma halld meg a hangot
ma még húzzák, lehet
némák holnap a harangok.

Remény

Még hímes nárcisz-mezők virítanak
még cseppkövek csecsén karszt-víz cseppen
még szép, öreg, faragott templomok,
még valahol itt van Isten!

Nyár

Beérett kalász
magod hullatod,
napraforgó,
nap felé forgatod
kerek mandala
kalapod meghajtod
alázattal fogadod
a fény sugarát
szirmod tükröz
égi ragyogást,
szürcsöl égi áldomást
veríték özön öntöz
földi aratást.

Nyár a vásznon

Van-Gogh-mezők arany-hullámú hője
izzón, vibrálva agyamig süttött,
levágott fülem nem küldöm barátinak,
annyira nem vagyok dühödt.

Az égi-test kemence tüzes
lobogó fény-koszorú rabja,
süllyed, emel, magába tér
a spirál forgás magma magja.

Nem csituló lázas tombolás
láng nyaldosta fortyogó katlan,
száraz ecsettel csapkod a vásznon
nem enyhül sem éjjel, sem nappal.

Összhang szimfónia

Semmit nem írni,
semmit nem szólni,
ezt a semmit
jól felhangolni
hagyni szólni
önmagába, s
összhang – szimfóniába
olvasztva
küldeni a magasságba.

Kis éji zene

Álmom fehér liliom
gordonkába bújt fájdalmas éjszaka,
gyötrelem húrján játszó dallam
senkit nem várok haza.

Lila fény időzött illat orgonán
a mélyben mozdul a pedál
a boltív alatt, oszlopok sípján
felcsendül egy gregorián.

Emlékezni

Menjünk fiam, Apád beteg,
mindent elmondott, mit ellehetett!
Már nem válaszol, a kéz hideg
tekintete ég hűvösébe mered.
Emléke kristály kúpot épít,
mélyít hideg tavat
barlangteste titkába
ősi kuruzslóként avat!
Eljön majd, ha úgy akarod,
ritmust fütyül fuvola réseken át
ott fúj majd a szélben, hívhatod.
Emlékezni fogsz Rá,
s Ő emlékezni fog Rád!

Nem kell messzire menjek

Szívemet behálózza elhalt
ereim hajszálér fonata,
őrzik mi belül küszködve dolgozik,
hogy még ne térjek végleg haza.

Kormos üvegen át nézem a világot
Vakító, örök Napfogyatkozást
rám terül minden gyermekkoromból
s óv mint egy Szent-Márton palást.

Nem kell már, messzire menjek
új égtájak felé kínzottan nem futok
belegyökereztem mint a Pannon-tengerbe
fekete inakkal a mocsári ciprusok.

Virradat

Leng puha lépted a szélben,
Lábnyomod senki se látja
por-kanyar szórja a légbe
Ős káosz új viharába.

Pók- emlék fonja a hálót,
Fényolló apróra vágja,
Éj terít homlokra békét,
A Holnap vajúdva zilálja.

Messzeség

Ma már minden
messzeség.
A messze kék,
a kék hegyek,
a búcsút intő
két kezed,
a fájdalom
a kifújt jaj,
a vigasz kérés:
Vigasztalj!
A hideg tó,
a hó hegyek,
feszült erekkel
megyek,
kő-cipő a lábamon
súlyát, nyomát
otthagynom
minden földi
rátapad,
őrzi majd
a nyomokat,
lepke szárnyban
erezet,
messzeség
beléd veszek!

Lég-kör

A tó hideg
bőrömet
jégzápor túvel
szúrja
míg nyakig
belé nem merülök,
akkor átjárja újra
s már nem fájdalom
a csipkedés,
valami mély
messzeség,
földből feltörő
kék-azúr
vigasztalja testemet
gyógyító forrás meleg,
olvadok eggyé veled
mint zajban a lárma
beléd veszek
pöttöm létemmel
lebegek.
Mindenekfelett!

A meg nem születetthez

Égi bölcsőben, festett
fátyol felhők felett
hárfa rezeg finom
éneket.

Madarak röpte,
csőrük csöppje
tápláló bébi
étketek,
Tejút fürdets
gyöngy-szín lelketek
Kik nem jöhettetek!

Vigasztalj pöttöm!
Ki emlőmön nem
aludtál, nem sírsz
utánam.

A messzeség hozza
kék kegyelmedet
ne marjon szét ítéletig
hideg tőrrel
a lelkiismeret.

Jöhet majd lárma,
gyermekzsivaj betölthet
boldogan!
Ha egy új életben
Új életed
Újra bennem fogan!

Álom-ittas

Dereng a hajnal, kócos álom
elbitangolt nyájként kódorog
fejemben, Apám egy kapuig kísér,
s fény-sebességgel elrobog.

Minden éjjel más karok ölelnek,
magától minden éjjel más lök el,
utazgatom, pályaudvarok peronján
állok, s felébredek a semmivel!

Új a módi

A szó már Net-en
Régi szonetteken,
önfeledten kevesen
méláznak el,
ha versbe kezdesz,
rímedre rímet
már oly kevés
barát felel.

UV-sugár

A Nap hevét szerettem,
mint égi vértet,
nem féltem aggódón
ha bőröm ronggyá égett.
Ma rákot táplál
ha meggondolatlan
déli órán alá hasalok
Áldott napfény, a Te
áldásod is lám.
mára mivé változott?

Két állomás között

Ma láttam egy piros-pipacs rétet,
ezer kis tűznyelv zöld kalászek között
csupa kacagássá érett, s kelyhének
nektárjából jó szívűn csak úgy átadott,
reggeli hetyke feszsége a déli hőben
puhán bólított alázatot.
S akácfürtök úsztak a töltések mellett
illatárban sodródtak tova,
bodza-tányéron ült meg a darázs,
bor nélkül volt terítve számára a bodza-lakoma.

Jelen-lét

Jelenlétben jelen lenni,
verssel, szemmel követni
az igaz szót, az emberséget
megélni a jelen-létet.
Gondolattal felhangolni
környezetünk mikroságát,
zeneszerszám feszült húrját,
jelen léttel jelen lenni
langyosan nem most pihenni!
Múltunkban a múlt volt jelen
a jövő sem lesz majd léttelen
de a múltat sem feledtük,
jelenbe tördelve cipeljük.
Ma nem kell mártírnak lenni,
Jel-keresztre felfeszülni
két téglányi tetteinkkel
jelen várát kell emelni.
Jelen-létben legyen eszed,
szíved, hited, szereteted.
Jelened írd tiszta lapra
érvényes marad holnapra.

Szólj kérlek!

Szólj kérlek!

A madarak nem velem beszélnek
a fák valami ősregét mesélnek
nem értem intésüket.

Szólj kérlek!

Emberi hang szomjas fülemnek
csörgedezzen, érleljen gyönggyé a kagyló
emberi szó!

Szólj kérlek!

Ezer zaj dübörög a világban
néma minden – mint klastrom-kerengők -
lelkemnek bugyrában.

Szólj kérlek!

S ketté szeled szelíd szavaddal
békétlen csendemet, egyetlen szót
s én megértelek!

Hangtalan

A HANG

A HANG

A hang

halkul.

A SZÍV

A SZÍV

A szív

lassul.

A SZÓ

A SZÓ

A szó

elszáll

Hangod,

Szíved

Szóttalan már!

JELÉN-bennlétünk

Ballagni a múlt után
mi előtted járt és elhagyott,
vad csikó vágója, minek űznéd
visszafelé a pillanatot.

Jelenben élni, itt a létünk
álarcod mázát lemoshatod.
Add Magad, a jelen-valóság
hitele a Te kamatod!

Jelen-léted fontos a világnak,
mert minden kis világ „jelenvaló”.
Élj úgy: mai Jelen-léted
Holnap a meghatározó!

Kopott idő

A völgyben süvít
az elkopott idő
régen nem hittem már,
hogy bármi is vissza jó
a múltból, melynek
emlék kockáin
ménes vágatott
a fennsíkon,
fehér tajték-hab
cseppek vetettek
bukfencet
margaréta szirmán,
mit szélnek átadott.
Forrás fodrok cicáztak
fényes köveken,
olyan eleven
béke volt ez,
mint lassított
néma filmekben
az édeni képek;
tizennyolc évet
s egy nyarat idéztek
akkor és ott indult
az élet.

Szóltam;
a nagybetűs előtt
mindent felfedezek,
legyen lelkem telve
vele megmerítkezek.
Rőzse kékék között
maradt a hegyi út fele
ezer felfedezetlennel
a puttyom tele.

A szél hordaléka

A kandallóban a rőt rőzse lángja
büszkén nyújtózott,
falon játszó, szürke árnyék
szelíd-váratlan elkopott.

A tetőkön északról szalajtott
süvítő szél vijjogott,
időtlen völgyben harangvirágok
kék nyelve hallgatott.

Valahol szarkák kereplője
csattogott irigy zajjal,
ahogy lomtalanítást takarít el
mélygyomrú kukákban a hajnal.

Hittem, az idő lángban nem ég el,
a szél csak átjár, nem emészt fel,
karjában a hajnal csak napot emel
s a jövő felé a tegnap terel.

Eszter szobája

A szobában könyv-folyam
s terebélyes öreg zongora
fotel sarkába gömbölyödve
Zsebi a hófehér kiskutya.

A könyvek mint föld-történet
sorai mutatnak ezer réteget,
sorsok lapulnak lapjain
elmúlt, letűnt, valós-vélt életek.

A szobán áttűnik szinte észrevétlen,
madár könnyeden a Mama
galamb-ősz haján megáll a pillanat
izgatottan vakkant fel Zsebi, a kiskutya.

A Papa bár elment, zászló selymen,
régi tablón tapintható jelen
láthatatlan kéz simít végig
korondi tálakon, öreg fegyveren.

A szoba megnyugtatón békés,
mint század előn a vasárnapok
a lezárt zongorából kissé lehangoltan
talán Chopin akkordot hallhatok?

Sötét kép megtört föld színéből
ballag egykedvűn két igavonó
minden szép, régi tárgy kortalan
bennük rezeg az örök-mulandó.

Ülök kávémm kavargatva
mintha nem is lennék jelen,
egy család múltján, élő emlékein
körbe feledkezik tekintetem.

A félelem benned...

Önmagad vagy az otthon
Benned tanyázik minden melegség
Ha sötét éjjel üldöz veszett félsz
Minden külső segítség kevés.

A félelem benned csikorog,
Jeges lelked bundába burkolod,
S nem tudod, hogy meleg estén
fogad mégis miért vacog.

Régi film

Az erdő szélén egy alak tűnt fel, jön,
közelebb ér, föld-szín csuhában egy barát,
mögötte madarak rebbennek égre
morzsákért csókolják lába nyomát.

Fárasztó útja hátára görnyed
koldusoknak kenyeret osztogatott,
magával mit sem törődött
új év, új tavasz zöldül – erre gondolt –
s amerre csak ment, szórta a magot.

Visszaút

A lábnyomok, mint visszatérésre vezető
elhintett, jelző morzsák
múltban taposott föld-útján
egy barát jön vissza hozzád.

Fárasztó terhek, nehéz évek fáján
újra zöldül egy halvány szivárvány,
hogyan van visszaút. – Míg nem láttalak
addig merre jártál?

Barátság

Barátság?

Megkopott, mint a lábnyomok
mit eső mosott.

Morzsák!

Mit magából juttatott élém szórva
ritka napokon.

Addig

e morzsákon éltem,
reméltem jön
új év, új ágán zöldül
– Barátságunk
nem kell féltennem!

Ég-tájak

Kél a Kelet

Két karral röpteti égre a szárnyas Napot

Hol égi mélykében

a horizonton egy éjszakát hagyott.

A Dél delet harangoz

rőt korong fél-útját megjárta

Kerek arc ragyog a világra

mint gyermek rajzokon, mosolyra áll szája.

Ég hídján átível Nyugatra,

morzsolva suttog föld-kerek fohásza

Izzó Nap, égnek kenyere

élesztő voltál, Mindenség kovásza.

Hűl a kemence

fény-kévét dob hetykén Északra

Korán indult, későn érkezett

örök körforgásban haza.

Ősz

Hordóid szomjas dongái között
már ott forrong a nyár tüze
míg fán ritkuló gyümölcseidnek
lassan elapad leve.

A levelek sápadtak, vagy elpirultak
s útnak indulnak száz felé
avar nyoszolyát terítenek
semmisem válik semmivé!

A vadrózsa szirma bogyóba bújt
télen csipke-hús lesz a neve
még lángol színe a földi bokornak
az éginek selymesebb lett heve.

Semmi szomorúság csak csend honol
a nyári bál után most jól esik
áttáncolt éjek után a dévaj
természet pihen egy tavaszi reggelig.

A gaz

Robog a vonat.
Ég felé tárt karú gazok között
ablak-szemekből nézve
tűnik olybá, az ország gazba öltözött.
Gaz integet a sínek mellett,
romokban alvó állomás
gazból ki sem néz,
burjánzó gaz-fik dűlnek szerte szét
csak úgy élednek
a gazra nem mondják; szemét.
Gazban gazdag ország vagyunk
s a gaz nem öli meg a gazt
elhullott mag, gaz-szárba szökken
minden gaz újabb gazt fakaszt.
Gasztalanítani kéne!
Mert az ország allergiás
Kezdjük magunk a gazt kiirtani,
ha nem teszi meg senki más!

Séta a parkban

Két csend között a tónál,
a fák között a csendben
csak mentem.
Hagytam lelkem belefolyni
e duzzadó zöld árba,
hol platánok öles ága
ölelt volna át, – de ne!
inkább tovább mentem, tovább.
Féltem roppant erejüket,
lombjuk között a kék eget
is alig akarták megmutatni,
a parkot úgy uralták,
ahogy királyi szarvasok tartják
fejük díszét, trófeáját.
Büszke volt mindegyik fajta
a tölgy, a fenyő, s száz év avarja
adta át a táplálékát
erjesztette tapló-gombát,
előtte csupasz-csiga mászott,
rozsdaszínű, levél-forma
a métert egy hétig haladta
nem sietek már sehova –
gondolta, s lehet, hogy szült

egy aforizmát, s hódított volna
rózsa-prizmát, ha valaha elér oda
hol a rózsakert lugasa
mint trónus zárta le a kertet,
az illat bódító volt, frissen erjedt,
részegített, mint decemberi pince
hová csak lefelé visz út,
s bódultan esel össze.

A dombon egy hölgy
bronzba törölte a lábát,
nem billentette ki stabilitását,
hogy a darázs-raj körötte zsongott,
mint távoli repülő morajlott,
csípésük nem zavarta e mozdulatba,
hisz a darázs csókolt volna vasba
ha belé ereszti fullánkját,
nem választották hát
a halálnak ezt a formáját,
hagyták, a lány lábát, hátát
más hódolók pásztázhassák.

Ó hercegem! Így bandukoltam
a méh raj család cseléd-szobámig kísért,
kilincsemen két rózsát várt,
nem kellett szólni semmiért.

Nappalokon e természetet habzsoltam,
szót inkább csak este szóltam,
ez őskertet bár nem birtokoltam
egy teljes hétig mégis hercegnő voltam.

(Szigliget)

Készülékem

Az érzelmek finom membránján
valami nem jól működik nekem.
Én játszom tudatlan hamis húrokon,
vagy mások játszanak velem?

Valami mindig félreérthető
a váratlan adás, kínos kínálkozás
oda-vissza néma hullámra fut
vagy éterbe vész a kapcsolás.

Mit sugároz az én adóm,
rövid hullámon mit üzennek felém?
Újra és újra ott a szűrt homály
ha a titok fátylat sietve fellebbenteném.

Azonos hullámra, hosszan hangoltan
egyszer létezik csak találkozás,
Csatornáim jókor éberek-e,
vagy állomásomra rozsdásodik
a kérdő hallgatás?

Lehet

Lehet, hogy tested emléke,
mint kelő naptól hátráló
köd oszlik fel, – lehet,
de nyakszirtemen őrzöm
születéstől hozott
anyajegyként
egy hajnali leheleted.
Lehet, hogy tekinteted
idővel opál-gyöngyé kerekedett,
mi egy színes álmomban
szemembe költözött,
s most együtt látok Veled.
Lehet, hogy az elmúlásra
már nincsenek meg nem írt szavak
itt voltál mély hangokban
lehunyt szemem mögött
tenger morajlásként
befogadón hallgattalak.
Minden meséd, tanításod
most belső mélységem
recés redőire tapad,
lehet ezer „lehet”,
de minden lehetséges
Te voltál magad!

Reggelek egyikén

Áttetsző csipke rózsákon át
az ég tűzgolyó vándora
átfestette a nyújtózó
szoba falát;
arany keretezett Máriát,
s az egyiptomi alvilág urát.
Átfolyt a fény az ágakon
megtorpant a zsúfolt asztalon,
lecsordogált a könyv halmokon,
ébresztőt simított homlokon.
Arcával mindent vörösre váltott
derűsen érkezett,
távozva ablakon át,
már tejszín elfehéredett.
Reggel lett. Új reggel,
új ki-kelet,
a ház szokott neszekkel
ébredezett.
Fény-üzenet araszolt
mindenek felett
ég alján rajzolt kérdőjelet;
Ébred a világ, élet-ének szól
hétköznapi csoda
vajon felfedezed?

Befogadtalak

Befogadtalak
fény-cirógatása
aurámba.

Befogadtalak
szenvedés okulás
bazilikámba.

Befogadtalak
élet-vásár
kegyelem-kosarába.

Viszek-e
valamit lelkemből
odaáttra?

Zselici impressziók

1.

Tenger-szemekben
mártóznak a fák,
lomb esőben,
kígyó-kanyar úton,
szarvas bőgi el
baritonját.
Szelíd vadon
varázsos hegyháton
bűvölő furulya,
zselici táj.

2.

Hárfa-hangolású
remegés üzen,
pentaton zenét
játszik a fény
a vízen.

3.

Dombok ölelnek
tavakat,
ahogy bikák
szarva összeakad,
szerelmi párbaj,
keskeny út
alattad szalad
úttalan gondolat
búvó patak
viszi gondodat.
Zselici béke
szelíd kutyák,
gímek és dámok
vágtnak át
kecses játékos
kettős sorban,
másfajta élet
valahol van?

Következő utam

Vörös az égbolt,
kékek a hegyek,
fagyos világ
megyek,
megjárjam éjjel
a Sínai-hegyet,
haljam hangod,
felismerjelek.
Feléd indulok
gyalog,
tevéim lomhán
elvágtatott.
Tüdőmbé töltöm
a mirha illatot
napkeltében
Veled találkozok.

Egyszer

Éjszakára lép a hajnal
lélegzetre lélegzetet
emel, megtölt élettél,
magaddal, örvénylik,
nyugatot éget kelet
új nap leplezi le
lelkedet, csak fogadd
és vedd a lélegzetet!

Megint október

Fák búbját cibálja a szél,
messzire repülő szakadt levél
ág-anya sikoltva érte nyúl
avar kavarog, mi felül volt
tegnap most alul.
Ősz tivornyája, hűlő elemek,
nyár madarai útnak meredek,
ezüst foszlányában tűnik el a kék
olvadt jég verdesi az ég lemezét.

Fáradt szavak

Fáradt szavak,
mint málló falak
koppanva hullanak,
bölcsőben ringanak,
harangban konganak.
Köztes a jelenlét!

Ebéd halottak napján

Öt szál gyertya fénye,
s két tányér – levessel
ültem le ebédre,
könnyek hullottak
törékeny tányér-szélre,
könny-pettyek elmúlásra
szótlán jelenlétre.
Szolgáltam hányszor
most magamnak teríték,
árva székek,
hűlő étek sűrűjéből
múltat meríték.

Egyetlen tollal

Van aki víg,
van ki vigasztal
ki előtt dús,
más előtt
üres asztal.
Van aki húz,
van kinek húzzák,
van ki kapar,
van kinek kaparják
föld, s avar
takarja sírját.
Az Életet
– kinek így,
– kinek úgy,
de egyetlen tollal írják!

Emlék szigony

Borostyán indák nyújtóznak
sírodon, táplálja földed.
Szerelmes emlék vas-szigony
ne húzz le! Ne ölj meg!

Léted céllal

Mi marasztal, mi húz
E földi síkon?
Ezüst fonalú csiga-csíkon
Lassan éled le semmi életed
Ha léted céllal nem keresztezed.
A holdat ajkadra rúzsozod,
Körmöd kockásra lakkozod
De lélek-fészked olyan sivár
nem leplezi hószerű tél,
Nem érleli száz szirmú nyár.
Kétkelkedj legalább; jó e így?
Nézz mélyére lélek-kutadnak,
Víz-körökön tükröződés,
mi vár végén az utadnak.

Benned alakul

Tér és idő
Össze és szétfolyik
Benned alakul játékszere.
Mélyedben kap formát,
Hogy összeroppant,
Netán alakít
Korongján forgatva
Nyitott tenyere.
Híg időt ne éljünk,
Úgy számadáskor
Ne féljünk, hogy
Gazdagságot
Pazaroltunk el!
Minden belefér
A táguló világba,
Ha malom-lapátja
Szeretetet terel.

Várákozás

Keselyű szárnyú
Éjszaka susog,
Ágak közt
fészket rakott,
Sejtelmes csendbe
Burkolnak finoman
Álom-kusza gondolatok.
Semmi zaj,
Csak apró neszek,
Mindent észreveszek
Amikor nem alszom.
Hajnali éberség
Fájdalom órája
Békével magam
Gyógyítom.
Minden porcikám
Visszajelez,
Mindennek, ami van
Titka van,
Színről-színre
Tárja fel magát,
Felismered majd
Boldogan.

Hasad a hajnal
Fehér vászon,
Álmatlanságom
Hever az ágyon,
Imát küldenék
De csak egy sóhaj
A némaságom.
Néhány nap,
S itt a Karácsony
Kíváncsin kukucskál
Várakozásom.

Varázs

Gondolataim palatábláját
Spongya törölte
Homlokom mögött,
Üres vagyok,
Mint a fecske fészke,
Frakkos lakója
Délre költözött.
Nézem a fenyő
ringó karját,
ágfején karmos tobozok
A szálkás jegenye
Mélyen lehajol,
Viharos szél fúj,
tompán bámulok.
Mi ez a téli csend
Elmémben,
Minden levél
bennem is hullott?
Téli álomra
Készülne testem
hirtelen meleg-fény-
barlangba jutok,
A jászolban alvó

Csecsemő, s
Valahol elindultak
A pásztorok.
Csillag-bölcsek is
Útra keltek
lelkem is
szárnyra kap, s
A varázsütés után,
Éteri dallam röpíti,
Sokadmagával a
gyémánt üstökös nyomán.

Újra éjfél

Lelkem áttetsző,
Szitakötőszárny
Reá kötve ezer teher,
Mit vinnie kell, s
Hinnie kell, hogy
Nap ereje emeli fel.
Szél és fény
Segíti csak
Ágrólszakadt
Önmagamat,
Fon ezüst szálakat,
Feszít Új Esztendőre
Hidat.
Hidat a véges –
Végtelen között
Reményem ünneplőbe
Öltözött
erre az éjszakára.
Részegült fák
Tántorgása,
Elmúlást söprő
Szél szagát,
A hófelhők

Tiszta illatát,
Kristály hideg
Örvénylő zúgását
Lendítik tovább.
Táncolnak,
Felettük elhúzta
Egy harmonika
Utcák örök-ifjú
Sanzonját, mi
Időkön át formál
Létformát,
a világ mulat
az óra üt,
múlt esztendő
temet, hallgatom
a hajnali szelet
s békét kívánok
mindenkinek.

Új évünk elé

Tisztulok mint a szennyezett folyó,
Ahogy rakom le hordalékaim
Éretlen hibák, zöld kisördögök
Lánggá hizlalták forró kínjaim.

Hány esztendő, már nem fogadkozom,
Ezt majd teszem, amazzt elhagyom
Minden sebem érdem-keresztjeit
Kapott nárdus olajjal gyógyítom.

Egy tégellyel küldök beteg világ,
a gyógyítók szószátyár ígéretek
Holnap majd minden jobb lesz
Nekem, Neked, hócipőbe tömve fegyverek.

Tisztuljunk egyenként vékony holtágak,
törjünk élő ereket a széles víz felé,
Olvadjunk eggyé a torkolatnál
Kristály-zúgón érve a tenger elé.

Új reggel

Az igazság nyomorult tonnáit,
megrakott vasúti vagonok súlyával
húzza az ember a háta mögött.
Hús szívére felrakott ezer
Fájdalom követ, bár nem visel,
De húsába érzi mélyedni a vezeklőövet.

Évnyi arctalan remény kacsint
ez egyetlen éjen öröm-álarc fölött
maradjon festetlen a mosoly
mi hajnalra közénk költözött.

Gyengéd terhével az ég elenged
Pelyhes gyermek-könnyeket
vágjuk letenni, s hinni, esztendőnk
sötétjét, finom por hó cukrozza meg.

Holnap karácsony

Hó-ködmönkéd égi angyal
Ráborult az éji tájra,
Sirály-fehér szárnyalásod
Puha-pelyhek táncolása.

Aludjatok, – éjfélre jár, –
Fedél alatt kis gyermekek,
Céltalan kóborló ebek,
Valahol vár falat meleg.

Finom, csendes várakozás
Oldón foszlik köves magányra,
Születésnek fenn a gyásza
Csillag indul földi világra.

A szerző eddig megjelent önálló kötetei:

Az Út – versek 2003

Rózsa és kereszt – versek 2003

Szentföldnek útjain – úti-gondolatok 2003

Egyipt avagy Sepsesz Ankh – úti-gondolatok 2003

A rózsaszín ország Jordánia – úti-gondolatok 2003

Hullámok – elbeszélések 2003

Szikrák – kis „füves” könyv 2003

A Csend-életem – önéletrajzi regény 2005

Sorsom lábad elé... – versek 2005

*ÉG * KŐ – esszék, elbeszélések, versek 2007*

'7–77 2007 Hetvenhét vers – versek 2008

Damaszkusz kapujában – úti-napló 2008